

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1678/2019
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у поступку предлагача АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Обрад Поповац, адвокат из ..., против противника предлагача Градске општине Вождовац, кога заступа Правобранилаштво Градске општине Вождовац и крајњег корисника Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, коју заступа пуномоћник Драган Савић, адвокат из ..., ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији крајњег корисника Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 16437/18 од 23.11.2018. године, у седници већа од 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија крајњег корисника Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 16437/18 од 23.11.2018. године.

Образложење

Решењем Другог основног суда у Београду Р1 41/2018 од 27.04.2018. године, ставом 1. изреке, утврђена је накнада за изузето национализовано грађевинско земљиште на кп. број ... у површини од 2.188м², која је уписана у ЗКУЛ ... КО ..., односно сада део кп. број ... који је уписан у лист непокретности ... КО ..., а која је изузета из поседа ранијих земљишнокњижних корисника правноснажним решењем Општинског секретаријата за урбанизам, комунално-грађевинске и стамбене послове Општине Вождовац од 25.10.1988. године, па се обавезује крајњи корисник Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП да исплати предлагачима укупно 40.477.752,00 динара и то сваком од предлагача по износе који су наведени у том ставу изреке решења. Ставом 2. изреке, обавезан је крајњи корисник да предлагачима на име трошкова ванпарничног поступка као солидарним повериоцима исплати 2.216.860,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате све у року од 15 дана по пријему одлуке под претњом извршења, док је захтев предлагача за исплату законске камате од правноснажности решења до извршности одбијен као неоснован.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 16437/18 од 23.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба крајњег корисника Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу и потврђено решење Другог основног суда у Београду Р1 41/2018 од 27.04.2018. године.

Против правноснажног другостепеног решења, крајњи корисник Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијано решење на основу чл. 408. и 420. став 6. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) и члана 27. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" бр. 25/82... "Службени гласник РС" број 116/2015) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија крајњег корисника неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а крајњи корисник, иако се у ревизији позива на битну повреду одредаба парничног поступка, не указује ближе о којој се повреди ради.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем органа Управе општине Вождовац од 25.10.1988. године изузето је из поседа ранијих земљишно-књижних корисника уз правичну накнаду национализовано грађевинско земљиште и то кп. број ..., ЗКУЛ ... КО ... у површини од 2.188м² у корист Општине Вождовац за потребе Г СИЗ-а комуналних делатности грађевинског земљишта и путева које заступа Завод за изградњу Града Београда, а ради изградње објекта – диспечерског центра ЗЕП-а и ЈУГЕЛ-а према урбанистичко-техничким условима. У протеклом периоду наведено правноснажно решење органа управе није измењено. У поступку утврђивања накнаде пред судом је прибављена процена вредности непокретности од Пореске управе и на основу тога је утврђена накнада предлагачима.

Према стању у списима предмета, орган управе је актом од 29.12.1988. године доставио Четвртом општинском суду у Београду списе ради утврђивања накнаде за изузето земљиште и то кп. број ... и биљне културе на том земљишту ранијих корисника ВВ и других, јер пред органом управе није дошло до споразумног утврђивања накнаде. То земљиште је изузето из поседа ранијих корисника правноснажним решењем органа управе од 25. октобра 1988. године са сукорисничким уделитема у истом како је то у решењу наведено. Према одредби члана 32. став 1. Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС" бр. 20/79... 14/86) који се примењивао у то време ранији сопственик градског грађевинског земљишта које је изузето из његовог поседа има право на накнаду за одузето земљиште према прописима о експропријацији. Како је у току поступка решено правноснажно питање накнаде за засаде на спорном земљишту, то је преостало да се утврди накнада и за изузето у то време градско грађевинско земљиште. Накнада се одређује према прописима који важе у време пресуђења, а то је Закон о експропријацији ("Службени гласник РС" бр. 53/95... 106/16). Током поступка нижестепени судови су правилно разрешили питање активне и пасивне легитимације односно ко су правни следбеници ранијих власника и са којим уделом у предметном земљишту односно у износу накнаде који се утврђује, а такође и ко је правни следбеник ранијег крајњег корисника. Ради се о чињеничним питањима која се не могу ревизијом доводити у сумњу.

Крајњи корисник у ревизији наводи да поменуто решење органа управе о изузимању земљишта није могло да представља основ за одређивање накнаде без његове измене. Међутим, из списка предмета произилази да јесте било захтева за измену решења и то како од стране предлагача, тако и од стране противника у протеклом периоду али да то решење никада није измењено. С тим у вези и тврдња крајњег корисника у ревизији да је суд морао да узме у обзир чињеницу да су предлагачима за изузету непокретност додељени станови на коришћење није прихватљива јер се ради о изузимању градског грађевинског земљишта где се накнада одређује у новцу и правно није било могуће да се за изузето земљиште доделе станови осим у случају споразума учесника, а таквог споразума у овом поступку није било. Управо су предлагачи у поступку истицали да је на предметном земљишту било објеката који су морали бити експроприсани, али то није предмет одлучивања у овом поступку.

Када се има у виду све наведено, произилази да су правилно нижестепени судови применили одредбе Закона о експропријацији када су накнаду за земљиште утврдили полазећи од процене Пореске управе, о чему су наведени разлози које и овај суд прихвата.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепене одлуке, то је и одлучено као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић